



ת"פ 601/03/14 - מדינת ישראל מדינת ישראל נגד בלה פוגוסוב קנטי, ידידיה רוברט קנטי

בית משפט השלום בחיפה

16 יוני 2021

ת"פ 601-03-14 מדינת ישראל נ' פוגוסוב קנטי ואח'

בפני כב' השופטת אורית קנטור, שופטת בכירה
המאשימה
נגד
הנאשמים
בלה פוגוסוב קנטי
ידידיה רוברט קנטי

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד ליאן מזרחי

הנאשמים - נוכחים

ב"כ הנאשמת 1 - עו"ד ורדה לב

ב"כ הנאשם 2 - עו"ד יאיר נדשי

מזר דין

עובדות:

1. הנאשמים הורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (אישומים ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי ושישי), גניבה בידי מורשה בצוותא (אישומים ראשון, שלישי, רביעי וחמישי), קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק (אישומים ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי) ועבירות לפי סעיפים 220(1), 220(4) ו-220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] של השמטה מתוך דו"ח הכנסה שיש לכללה בדו"ח, הכנה או קיום פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות ושימוש במרמה, ערמה או תחבולה, כשעבירות אלה נעברו בכוונה להתחמק מתשלום מס. זאת, על פי העובדות אשר פורטו בהרחבה בהכרעת הדין.
2. לאחר הרשעתם, הופנו הנאשמים אל הממונה על עבודות שירות, שמצא כי הנאשמים מתאימים לריצוי עבודות שירות.

ראיות ההגנה לעונש:

3.

מטעם ההגנה העיד **מר אייל הופנקלר** שהינו בונה כינורות מירושלים.

העד העיד, כי הכיר את הנאשם בשנת 1987 כשהאחרון היה כנר ראשון בתזמורת חיפה. העד העיד, כי בשנים האחרונות מתגוררים הנאשמים בירושלים, מלמדים מוזיקה לרוב במגזר הערבי, כשחשיבות הדבר היא בכך שמדובר במגזר הרחוק מהמוזיקה הקלאסית ומחמם את הלב לראות ילדים שמעולם לא ראו כינור ולא היו חשופים למוזיקה קלאסית, מנגנים.

העד הוסיף, כי לטעמו הנאשמים מנהלים כיום אורח חיים צנוע בדירה שכורה, הם טיפלו בכלב אחד שנפטר ובכלב חולה נוסף וידוע לו שאין להם כלים ואין להם אמצעים.

4.

בנוסף, העידה **הגב' שפרה סלוחין** - שהינה כנרת וחברת הילדות של הנאשם. לדבריה, השניים מכירים מגיל 10, היא מכירה את חבריו ובני משפחתו והשניים למדו אצל אותו מורה לכינור בקונסרבטוריון למוזיקה בחיפה והנאשם היה אחד מהתלמידים המוכשרים ביותר של המורה. בנוסף העידה, כי בנעוריה, ניגנה ביחד עם הנאשם ביחד ברביעיית מיתרים, יחד עם הצ'לן דוד ויצטום, הם זכו בפרסים רבים, היו מוכרים ולאחר מכן כל אחד פנה לדרכו, כשהנאשם נסע לג'וליאד בארצות הברית והעדה נסעה לפריז-שם היא עודנה מתגוררת. העדה העידה, כי היא מנהלת גוף אומנותי בפריז, במסגרתו עושים קורסי קיץ והיא הזמינה את הנאשם פעמים רבות להשתתף בסדנא, עבודתו של הנאשם עם התלמידים ועם התזמורת הייתה יוצאת מן הכלל והוא העלה את הרמה בצורה בלתי רגילה. לדבריה, כשהנאשם החל לערוך פסטיבלים ברחבי העולם היא אף השתתפה בחלק מהם. העדה הוסיפה, כי הנאשם עושה עבודה אומנותית ומוזיקלית רצינית ומסוגל להרים ילדים, נוער ומבוגרים לרמות ויש לה רק דברי שבח והלל לומר עליו.

העדה השיבה במענה לשאלת ב"כ המאשימה, כי היא יודעת מה קבע בית המשפט, היא הייתה בהלם מוחלט ולא יכולה הייתה לחבר את הנאשם שהיא מכירה עם דבר כזה. על כך שהנאשם ואשתו רימו למשל בהתנהלותם בפסטיבל עכו והוסיפה, השיבה העדה, כי זה לא מתחבר לה והנאשם נהג לייעץ לתלמידה מכל הלב.

לשאלת ב"כ הנאשם, מה יעלה לדעתה בגורלו של הנאשם במידה וישלח למאסר בגילו השיבה העדה כי היא לא ידעה שמדובר בבית כלא, היא יכולה לדמיין שהוא לא ישרוד טוב, אלא רע מאוד אפילו, הוא מוזיקאי, צריך כנפיים ואוויר במדובר באדם שנותן המון.

5.

בנוסף העידה **עוה"ד מירב בן שמואל** שלדבריה הכירה את הנאשמים במסגרת יצוגם מול המעסיקה שלהם- מגזר הקסטודיה בירושלים, במסגרת הליך פנימי של שימוע בשנת 2019, כאשר במסגרת שיקולי צמצום שקלו לסיים את העסקתם של הנאשמים, אולם בסופו של דבר לא הסתיימה העסקתם בהליך. לדברי העדה, היא התרשמה מהמקצועיות של הנאשמים, מהאכפתיות כלפי התלמידים ובמסגרת ההליך נחשפה העדה לדבריה גם

למכתבי המלצה מהורי התלמידים. במסגרת היחסים בין העדה לבין הנאשמים, העידה העדה כי הם עמדו בכל התחייבויותיהם. העדה התרשמה, כי הנאשמים עושים כל שביכולתם על מנת להתפרנס בכבוד, אולם הם לא שיתפו אותה בקשיים כלכליים שחוו באותה תקופה.

6. **עוה"ד ניר דוידסון** (שהעיד במסגרת שמיעת הראיות בתיק) העיד אף הוא. העד העיד, כי הוא מכיר את הנאשמים מזה 8-9 שנים והוא טיפל בהרבה מענייניהם האזרחיים שנגעו בעיקר להליך פשיטת הרגל שנוהל כנגדם עוד מלפני שהכיר אותם. לדבריו, במסגרת הליך זה, כל נכסיהם עוקלו ונמכרו ולא נותר להם דבר מבחינת רכוש. לדבריו, בהלך ההליך, התנהלותם של הנאשמים הייתה ללא רבב בין אם מבחינת דוחות ובין מבחינת תשלומים שהטיל עליהם בית המשפט המחוזי שהיו נמוכים כי לא הייתה להם יכולת. העד הוסיף, כי לנאשמים ניתן הפטר על ידי בית המשפט המחוזי, לאחר שעמדו בכל מחויבויותיהם. העד העיד, כי הנאשמים התייסרו לפחות בפניו על השתלשלות העניינים, היה להם מאוד קשה עם זה ובסופו של דבר הם הייתה הכרה במעשיהם. העד הוסיף, כי במהלך הליך פשיטת הרגל הנאשמים חיו משכירות, עבדו, הוצאותיהם עלו על ההכנסות ולא היה להם רכוש כלשהו. בנוסף ציין העד, כי יכולתם הכלכלית הייתה מאוד צנועה - זאת העד יודע לדבריו מהדוחות שהוגשו וממשכורתם. בנימה אישית, אמר העד כי הנאשמים אנשים מאוד אהובים עליו.

לשאלת סניגורה של הנאשמת: מה הייתה עמדתם של הנושים-המתלוננים בתיק זה לגבי מתן צו הפטר לנאשמים, השיב העד כי הם לא התייצבו לדיון ולמיטב ידיעתו אף אחד מהם לא הביע עמדה או התנגדות.

7. בנוסף, הוגשו כראיות לעניין העונש דו"ח אחרון של הנאמן - עו"ד מזור ופרוטוקול דיון מיום 8/6/2020, פסיקתא לגבי הנאשמת (נ/2), מסמך רפואי לגבי הנאשמת (נ/3), מכתבי המלצה ותודה (נ/4), השלמה לקורות החיים של הנאשמת (נ/5), מסמך רפואי משנת 2016 בעניינו של הנאשם (נ/6). השלמה לקו"ח של הנאשם (נ/7).

טיעוני המאשימה לעונש:

8. ב"כ המאשימה ציין בטיעונו, כי במעשיהם הנאשמים פגעו קשות בערכים המוגנים של השמירה על זכות הקניין של הפרט, חופש הבחירה, יחסי מסחר תקינים, חופשיות ואמינות המסחר ואמון הציבור במסחר פרטים ובמיוחד אמונם של היזמים. ביחד לאישום השמיני, ציין ב"כ המאשימה כי כתוצאה מעבירות המס הנאשמים פגעו בערכים המוגנים של השמירה על יציבות המשק, עיקרון השוויון בנטל המס ואמון הציבור במערכת גביית המס ושלטון החוק.

9. ב"כ המאשימה ציין, כי הנאשמים גנבו וקיבלו במרמה סכומים ניכרים, וביקש להדגיש את המעילה באמון של נפגעי העבירה, אחד מהם אחיה החורג של הנאשמת אך גם את השיטתיות, התחכום, ריבוי המקרים, והעובדה שעבירות המרמה נמשכו תקופה ארוכה.

10. בטיעוני המאשימה צוין ביחס לתכנון שקדם לביצוע העבירה, כי מעשיהם של הנאשמים לא נבעו מהחלטה

ספונטנית ואינם בגדר מעידה חד פעמית, אלא נעשו תוך ניצול ציני של האמון שרחשו להם נפגעי העבירה וקדמו להם תכנון קפדני ושיטתי של שני הנאשמים לצורך ביצוע העבירות.

11. ביחס לחלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירות נטען, כי הנאשמים הם שביצעו את כל שלבי העבירה משלב התכנון וכלה בהעברת הכספים אל חשבונותיהם.

12. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי העבירות בהן הורשעו הנאשמים גרמו לנזקים כבדים הן בפן הכלכלי והן בפן הציבורי, שכן רוב הכספים אותם גנבו הנאשמים וקיבלו במרמה לא הושבו ברובם המכריע וספק אם יושבו לנפגעי העבירה. ב"כ המאשימה הפנה לסכומים במונחים נומינליים, בניכוי הסכומים שהושבו למתלוננים: כ-1.2 מיליון ₪ למר פנחס באקשט, כ-900 אלף ₪ למר שגיא פברי, כ-200,000 ₪ לגב' מלי מרקוביץ', כ-130 אלף ₪ למר אברהם שמפנייר, כ-300 אלף ₪ לגב' אסתר גנות, כ-150,000 ₪ למלון Acco Beach וכ-30 אלף ₪ לאחים ברוך בע"מ. לכך יש להוסיף את הנזק שנגרם כתוצאה מעבירות המס-שעה שהנאשמים העלימו הכנסות בשווי של כ-3.2 מיליון ₪ במשך ארבע שנות מס ולא הסירו את המחדל.

13. ב"כ המאשימה ציין, כי המסקנה האחת והיחידה היא כי הנאשמים פעלו מתוך כוונה להשתמש בכספים אותם קיבלו במרמה כדי לחיות ברמת חיים גבוהה על חשבונם של אחרים. בנוסף, ניצלו הנאשמים את מעמדם, קירבתם, ההיכרות המוקדמת והאמון שרחשו להם נפגעי העבירה, כולל אחיה למחצה של הנאשמת. בנוסף, פעלו הנאשמים בשיטתיות ובתחכום במשך שנים ארוכות.

14. ב"כ המאשימה ציין, כי העובדה שהנאשמים בחרו לנהל הוכחות אומנם לא מהווה נסיבה לחומרה, אך יש לשלול מהם את ההקלה בעונש הנתונה לנאשמים שמודים בחקירתם במשטרה, מודים בבית המשפט, לוקחים אחריות על מעשיהם, מביעים חרטה וחוסכים מזמנו של בית המשפט.

15. ב"כ המאשימה ביקש לקבוע מתחמי עונש נפרדים לגבי כל אחד מהאישומים היות וכל אחד מהאישומים לעמדת המאשימה מתאר מסכת מרמה נפרדת כלפי נפגע עבירה אחר ובמועדים שונים.

16. ב"כ המאשימה הפנה למדיניות הענישה וביקש לקבוע, כי בגין האישום הראשון מתחם העונש ההולם נע בין 4-6 שנות מאסר, בגין האישום השני- בין 3-5 שנות מאסר, בגין האישום השלישי, הרביעי והחמישי, כל אחד בנפרד- בין 2-4 שנות מאסר, בגין האישום השישי- בין 18-36 חודשי מאסר, בגין האישום השמיני שעניינו עבירות המס, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 22-34 חודשי מאסר בפועל.

17. ב"כ המאשימה ביקש שלא לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום הגם שלנאשמים אין עבר פלילי, למרות מעשיהם הטובים כפי שעלו גם במהלך משפטם, העובדה ששניהם מוזיקאים ואנשים מבוגרים.



18. ב"כ המאשימה הוסיף וטען, כי גם מצבם הבריאותי של הנאשמים אינו מצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, ושיקול בריאותי יהווה הצדקה להקלה בעונש במקרים חריגים ביותר.
19. לדברי ב"כ המאשימה, הטעם היחיד שיתכן ומצדיק התייחסות הוא ענין השיהוי היות ועברו שנים רבות ממועד ביצוע העבירות, אולם גם השיהוי רובץ לפתחם של הנאשמים היות ובמקרים רבים נדחה הדיון היות והוגשו בקשות לדחייה מטעמים. לדבריו, החקירה נפתחה בשנת 2011, התיק הועבר לפרקליטות בשנת 2012 וכתבי האישום הוגשו במרץ 2014, לאחר הליך שימוע לא קצר, והיקף התיק מצדיק את משך החקירה והזמן שנדרש לגיבוש כתב האישום.
20. ב"כ המאשימה ביקש לגזור על הנאשמים עונש מאסר מעל הרף התחתון, לריצוי מאחורי סורג ובריה לתקופה ממושכת, תוך צבירת עונשים חלקית, מאסר מותנה מרתיע, קנס כבד ופיצוי.
21. בהקשר של הענישה הכלכלית, הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה המאפשרת הטלת השניים ביחד.
22. ביחס להליך פשיטת הרגל וההפטר, טען ב"כ המאשימה, כי ההפטר אינו חל על חובות שנוצרו במרמה ובית המשפט המחוזי לא הכיר את הכרעת הדין שניתנה לאחר החלטת ההפטר.
23. לעמדת המאשימה, העובדה שלא הובהר מה נעשה בכסף, מצדיקה השתת ענישה כלכלית.

טיעוני ההגנה לעונש:

24. **ב"כ נאשמת** ציין, כי בניגוד לעמדת המאשימה, אכן הובהר לאן "הלך" הכסף שקיבלו הנאשמים.
25. ב"כ הנאשמת ביקש לאבחן את הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה מענייננו, היות והמקרים אליהם הפנה היו חמורים יותר, סכומי המעילות היו גבוהים יותר, האשם של הנאשמים במקרים אלה היה כבד יותר והנסיבות חמורות יותר, ואילו בענייננו מעשי הנאשמים באו לידי ביטוי בכך שהסתירו את מצבם הכלכלי האמיתי מהמתלוננים וקיבלו כספים שהשתמשו בחלק ניכר מהם לא למטרה שלשמן ניתנו.
26. ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה וטען, כי בענייננו, קיים מקום לחריגה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום היות ומאז ביצוע העבירות ועד היום חלפו שנים רבות שניתן לראותן כ"תקופת מבחן", במהלכן הנאשמים פעלו לתיקון העוול והשבת הכספים לקורבנות. נכון להגשת כתב האישום, השיבו הנאשמים סכומים לא מבוטלים של כספים התעוררה מחלוקת בנוגע לסכומים אלה לפני שנכנסו להליכי פשיטת רגל.



27. בהליך פשיטת הרגל, הנאשמים פעלו כדי למלא את קופת הכינוס והקופה אכן כללה כ-1,250,000 שקל וזאת- בנוסף לנכסים שעוד נותרו בקופה ונכסים מעוקלים בבתי מכירה פומבית- הכול כמפורט בדוח מסכם של הנאמן.
28. ב"כ הנאשמת הפנה לאורח חייהם הצנוע של הנאשמים בשנים האחרונות כפי שעלה מעדויותיהם של עדי האופי.
29. לטענת ב"כ הנאשמת, הנאשמים מכרו את הרכוש שבבעלותם, דירות מגורים ופריטי יוקרה, על מנת למלא את קופת הכינוס. לעניין זה הפנה הסניגור לפרוטוקול הדיון בפני כב' השופטת טאובר-שם הביע הנאמן עוה"ד ליאור מזור את שביעות רצונו מהתנהלותם של הנאשמים.
30. ב"כ הנאשמת הוסיף וטען, כי אף אחד מהנושים לא התייצב לדיון בנושא ההפטר, ולא התנגד למתן צו ההפטר לנאשמים, כולל המתלוננים, המופיעים כמי שצפויים היו להנות מקופת הכינוס, ויודגש-כי מדובר היה בסכומים של כ-1,250,000 ₪.
31. ב"כ הנאשמת ציין, כי הנאשמים העתיקו את מקום מגוריהם לירושלים, חזרו לעבוד וחיים חיי שקיפות.
32. ב"כ הנאשמת הדגיש, כי הנאשמים הסתבכו, קיבלו כספים מהמתלוננים והשתמשו בהם כדי לשלם חובות וריביות לגורמים אחרים, לפעמים למתלוננים ולחלק הוחזרו הכספים כשאלה למעשה נסיבות המרמה שיש לאבחנם מנסיבות מרמה חמורות יותר. למרות המרמה ולמרות מצגי השווא שהציגו הנאשמים, קיוו הנאשמים, אולי תקווה בלתי מבוססת, להחזיר את הכספים. בכך, לדידו, יש כדי להפחית מהאשם המוסרי שנלווה למעשי המרמה.
33. ב"כ הנאשמת ביקש לקבוע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי מאסר אותם ניתן לרצות גם בעבודות שירות, לבין 36 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס כספי, ובמקרים מתאימים פיצוי לקורבנות.
34. ב"כ הנאשמת ציין, כי הוא ער לעובדה שהנאשמים לא הודו בהזדמנות הראשונה, אך הזכיר שהנאשמת הודתה במידת מה בעובדות כתב האישום, וכל הטענה של ההגנה התייחסה ליסוד הנפשי. בנוסף, ניהול ההוכחות היה ענייני, הנאשמים ניסו לחסוך העדת עדים וחלק ניכר מהעדים לא התבקשו להעיד. העובדה שהנאשמים זוכו מחלק מהעבירות שיוחסו להן מצביעה על כך שהניהול לא היה ניהול סרק.
35. ב"כ הנאשמת ביקש להתייחס לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, למצבה הבריאותי ולקורות החיים שלה. הנאשמת סובלת מאובדן ברזל כרוני ומועמדת לניתוח.

36. ב"כ הנאשמת ביקש למקם את העונש בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם ולהטיל מאסר שירוצה בעבודות שירות ולא תהיה תועלת כלשהי לציבור ולמתלוננים אם ייגזר על הנאשמת עונש של מאסר בפועל, אולם יגרם נזק רב מאוד לנאשמת שבגילה ובמצבה הבריאותי תידרש עכשיו לרצות מאסר.
37. ב"כ הנאשמת ביקש לקבוע מתחם עונש הולם אחד היות ובעניינו מדובר במעשים דומים, ובמקרים רבים השלובים אחד בתוך השני, כשכסף הנוגע לאישום אחד הועבר לצורך תשלום בגין אישום אחר.
38. לטענת ב"כ הנאשמת, אין זה ראוי שבית משפט נכבד זה יתחיל עכשיו להיכנס לנבכי המחלוקות ולספור מה הנזק שנגרם לכל אחד מהמתלוננים. מכל מקום, חלק מהכסף ישולם ל-5 מתלוננים מתוך קופת הכינוס, שכן הם מופיעים כנושים משמעותיים בהליך כינוס. לכן, ישנו מקום להשאיר את הנושא של פיצוי לתביעות אזרחיות ככל שיבואו.
39. בהתייחסו לקנס, ביקש ב"כ הנאשמת כי זה יהא מידתי בהתחשב במצבם הכלכלי של הנאשמים כפי שנפרש בפני בית המשפט.
40. **ב"כ הנאשם** ציין, כי ב"כ המאשימה ביקש לגזור על כל אחד מהנאשמים מבלי להבחין ביניהם, עונש מאסר למשך 22 שנים.
41. ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 547-05-17 **מדינת ישראל נ' יחיא-שם**, לאחר ניהול חלק מההליך הנאשם-עובד בנק, חזר בו מכפירתו, הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום חמור של ריבוי עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירות של גניבה בידי עובד, עבירות של רישום כוזב במסמכי תאגיד, עבירות של מרמה ותחבולה, עבירה של הלבנת הון. שם, קיבל הנאשם לידיו במרמה 6 מיליון, מעל 6 מיליון שקלים, תוך שמתוך סכום זה נותר בכיסו סכום של 2,300,000 ₪ ואותה מאשימה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 ל-7 שנות מאסר, כשבסופו דבר הוטל על הנאשם מאסר למשך 30 חודשים, כשהנאשם לא החזיר למתלוננים דבר. מתחם העונש שנקבע היה בין 24-60 חודשי מאסר ולא הוגש ערעור ויודגש-כי המקרה היה חמור בנסיבותיו מענייניו.
42. ב"כ ביקש לקבוע כי בענייננו, מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 30 חודשי מאסר, כפי שהושת במקרים המפורטים בפסיקה אליה הפנה.
43. ב"כ הנאשם ציין, כי חלפו כ-14 שנים והנאשם כבר כ-10 שנים לא עבר עבירות נוספות, כל הזמן ניסה לשרוד, ניסה לעמוד בתשלום החובות שלו, לייצב עצמו ולשקם את חייו שניזקו בצורה משמעותית. זאת ועוד, הנאשם היה עצור לתקופה ממושכת והוא אינו מורגל להיות בחברת עבריינים בין כותלי בית המעצר.

44. לדברי הסניגור, יש לראות בזמן שחלף, ביחד עם התנהלות הנאשם עם חלוף הזמן, משום שיקום או סיכוי של ממש לשיקום, כשהפסיקה תומכת גם היא בשיקום עצמי, לעיתים אף בלי תסקיר שירות המבחן חרף בקשת הסניגור לשלוח את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן גם בטיעוניו.
45. ב"כ הנאשם ביקש גם הוא לקבוע מתחם עונש הולם אחד והפנה לפסיקה ממנה ניתן ללמוד כי מדובר בפרשייה אחת, במסכת עבריינית אחת ומתקיים בין העבירות קשר ענייני הדוק. לעניין זה הפנה הסניגור לע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל.
46. ב"כ הנאשם טען, כי מידת הפגיעה בערך המוגן של זכות הקניין היא בינונית.
47. ב"כ הנאשם ציין, כי הענישה לא נקבעת על פי העונש לצידה של עבירה, אלא על פי הנסיבות ובענייננו, נסיבות ביצוע העבירה ביחס לחלקו של הנאשם, הינן פחותות בחומרתן על אף הביצוע בצוותא, בוודאי שמהפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה ואף מהפסיקה שהסניגור עצמו הפנה אליה. בנוסף, השפעתה של הנאשמת על הנאשם הייתה משמעותית.
48. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם בן 73, עדין נפש ולא ישרוד מאסר בפועל, אולם יוכל לבצע עבודות שירות שיהלמו את כישוריו. בנוסף, הנאשם אב לשני ילדים, במהלך חייו תרם מכישרונו האמנותי לחברה בהיותו כנר ומנצח כפי שעולה ממכתבי ההערכה.
49. ב"כ הנאשם אף הוא הפנה להחלטת כב' השופטת טאובר בהליך פשיטת הרגל במסגרתו ניתן לנאשמים הפטר, בה צוין כי לא הובעה התנגדות של מי מהנושים לבקשת החייבים ואיש מהם לא התייצב לדיון.
50. ב"כ הנאשם הוסיף, כי הנאשם שיתף פעולה בחקירותיו, מסר גרסתו וכפר באשמתו, אך ניהול משפטו לא היה לשווא היות וזוכה מחלק מהעבירות.
51. ב"כ הנאשם ציין, כי הפסיקה, כגון זו אליה הפנה בטיעוניו, הכירה בשיקום המתבצע תוך עבודה עצמית תוך קביעה ששיקום לא חייב להתבצע באמצעות גורמים חיצוניים כגון שירות המבחן דווקא. מכל מקום ציין, כי בקשת הנאשם להפנותו לשירות המבחן נדחתה.
52. ב"כ הנאשם ביקש לגזור על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר צופה פני עתיד. ביחד להטלת פיצוי או קנס טען הסניגור, כי לאחר שנכסיו של הנאשם עוקלו ונוכח גילו ופרנסתו הדחוקה, אין באפשרותו של הנאשם לעמוד בתשלום ולראייה-קביעת בית המשפט בהליך פשיטת הרגל.
53. ביחס להימשכות ההליכים, ביקש להפנות לאמור בהכרעת הדין ביחס למקצועית והקולגיאית של הצדדים,

שהגיעו להסכמות בנוגע להגשת ראיות, ויתרו על העדת עדים והדבר חסך רבות.

דברי הנאשמים:

54. הנאשמת ביקשה לומר כי חלפו 11 שנים מאז נכנסו הנאשמים להליך פשיטת רגל והם מעולם לא אמרו שהם מצטערים מפני שחשבו שמעשים חשובים יותר ממילים. כשהגיעו לירושלים רצו קודם כל לשקם את חייהם ולהתפרנס בכבוד, אחרת היו ברחוב, ושנית-רצו לשקם את שמם ולעשות מה שניתן עבור האנשים שנפגעו. לדברי הנאשמת, בשנים האחרונות לא היו במינוס ולא לקחו שקל מאחרים למרות שהיה מצבים קשים והם החזיקו מעמד. הנאשמת ציינה כי היא מצטערת על לוח הזמנים של בית המשפט, אך הנאשם והיא פחדו לאבד את מקום עבודתם והכוונה לא הייתה לבלבל את בית המשפט ולעשות מה שהם רוצים אלא להתפרנס בכבוד. הנאשמת הוסיפה, כי הסרטון שהכינה והוקרן במעמד הטיעונים לעונש הוא לא על מנת להשוויץ אלא על מנת להראות אילו פרויקטים עשו הנאשמים. הנאשמת ביקשה להוסיף, כי אין להם שום חסכונות או בית והם גרים כיום בדירה שכורה וחשוב לה מאוד שהנאשם ימשיך לעבוד במסגרת עבודות שירות. לדבריה, היא יכולה לשרוד דברים אבל הוא לא, ואם הם ירצו מאסר הם ייצאו לרחוב ואף אחד לא יחזיר להם את העבודה לאחר מכן, אז ל פחות שהנאשם ימשיך לעבוד.

55. הנאשם ביקש לומר, כי הוא והנאשמת מאוד מצטערים על מה שקרה. לדבריו, הוא קרא את הכרעת הדין ומאוד קשה לו מה שקרה ואיך שהתנהגו ובעשר השנים האחרונות הם משתדלים לעשות דברים אחרת. לדבריו, יכולים לעשות מצוין דברים מבחינה מוזיקלית, אך את שאר הדברים הנוגעים לקשרים עם אנשים ועם מוזיקאים הם עושים אחרת.

דין והכרעה:

56. תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977), על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם (סעיף 40ג לחוק הנ"ל).

57. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים הם השמירה על קניינם של הפרטים בחברה, האוטונומיה לעשות בו כרצונם, לסחור בו באופן חופשי, הוגן, אמין ותקין. הערך המוגן של ההגנה על יחסי האמון המיוחדים בין מפקידי הנכס למקבלו הנדרש לקיים תנאים מסויימים נפגע אף הוא, בנוסף לאינטרס הרכושי שנפגע. ביחס לעבירות המס בהן הורשעו הנאשמים-פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של השמירה על השוויון בנטל המס ואמון הציבור במערכת גביית המס ושלטון החוק.

מבחינת התכנון שקדם לביצוע העבירה, הנאשמים הינם מוסיקאים הנשואים זה לזה ובשנת 2007 קשרו קשר לקבל כספיים במרמה מאנשים שונים. במסגרת הקשר, הציגו עצמם הנאשמים כמי שעוסקים בסחר בכלי נגינה עתיקים והבטיחו למתלוננים שרצו להשקיע כספים תשואות גבוהות בהשקעה סולידית, תוך הבטחה שהכספים יושקעו בכלי נגינה, אלא שבפועל, לא נעשה כן והנאשמים אף השתמשו בכספים על מנת לכסות חובות והתחייבויות אחרים שהיו להם.

על מנת לגייס משקיעים פוטנציאליים נהגו הנאשמים ליצור מצג לפיו הם אמידים למשל על ידי הזמנתם לביתם לקונצרטים, כשעל מנת לשכנע את המשקיעים הפוטנציאליים להעביר כספם לנאשמים, נהגו הנאשמים למסור המחאות דחיות שעליהם נרשם סכום ההשקעה בצירוף הרבית המוסכמת, אף שלא היה במועד כתיבתן די כסף כדי לפרוע את ההמחאות.

לאחר שהנאשמים נטלו כספים, לא השתמשו בהם למטרה שניתנו אלא אף עשו בהם שימוש לצרכים שונים, כולל צרכיהם האישיים וכולל החזר סכומי כסף למשקיעים אחרים, כך שהכספים נחזו להיות פרי ההשקעה.

כל זאת, בזמן שהנאשמים טענו כי קיוו שירוויחו ויהיה ביכולתם להחזיר את הכספים, אולם הדבר לא קרה, לא עוגן בשום אפשרות ממשית, ולמרות זאת המשיכו הנאשמים לפעול כפי שפעלו ולקבל לידיהם כספים תוך שמירה על מצג השווא כלפי המתלוננים לפיו בין השאר הנאשמים מרוויחים מעסקי ההשקעה בכינורות.

ביחס לחלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה ניתן לומר, כי הנאשמים היו המעורבים היחידים, ולא פעלו תחת השפעתו של אחר. חלוקת התפקידים בין הנאשמים הייתה לרוב, כזו לפיה הנאשמת היא זו שהייתה הדומיננטית והאחראית בעיקר על תחום הכספים והלוגיסטיקה ואילו הנאשם על הצד המוזיקלי ומהווה את "הפנים" או הפרונט של העסק.

לעניין הנזק שנגרם או שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה יש לציין את הנזק הכלכלי שנגרם למתלוננים, כמפורט בטיעוני המאשימה. המתלוננים השקיעו את מיטב כספם והפקידו אותם בידי המתלוננים, יחד עם זאת, מבלי להקל ראש, ראוי להתייחס לכך שאין המדובר במתלוננים קשי יום, אלא במתלוננים שהיו מעוניינים להשקיע את כספיהם באפיק השקעה אטרקטיבי על מנת לקבל תשואה גבוהה בבוא היום.

בנוסף, גרמו הנאשמים נזק למערכת המס שבא לידי ביטוי בכך, שבעוד בעלי עסק אחרים מנהלים עסקיהם תוך דיווח כדון, הנאשמים שניהלו עסק, לא עשו כן. ראוי לציין לענין זה, כי בהליך פשיטת הרגל קיבלו הנאשמים צו הפטר מחובותיהם, אולם עובר לכך, המתלוננים בתיק לא הציגו עמדתם לענין זה.

הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירה היו, כפי שעלה לאורך משפטם, היו התקווה

להצליח להרוויח כספים, תוך שהנאשמת האמינה שניתן להשתמש לשם כך בכישורו של הנאשם ובפוטנציאל שלו לעשות הרבה יותר, כדברי הנאשמת במהלך המשפט, אולם תקווה זו וציפיותיהם הבלתי ודאיות של הנאשמים לא התממשו.

ביחס ליכולתם של הנאשמים להבין את אשר עשו, את הפסול שבמעשיהם או את משמעות

מעשיהם, לרבות בשל גילם ניתן לומר, כי הנאשמת כאמור הייתה האחראית על הביצוע בפועל במובן הלוגיסטי, כפי שעלה לאורך המשפט ואילו הנאשם "ישר עמה קו" מבחינה זו, בזמן ששניהם יכולים היו להבין היטב את הפסול במעשיהם, ברגע שבו הבינו שהם מתחייבים לעסקאות שאין להם יכולת כלשהי לממשן, אלא בדרך של כניסה להתחייבויות אחרות שיכסו על אלה שהנאשמים כבר היו קשורים בהן, כשבחלק מהמקרים הצליחו לכסות חובותיהם ובחלק המקרים לא. כל זאת-תוך שימור מצג שווא שלא הייתה לו אחיזה במציאות של הצלחה וקיום אורח חיים אמיד ותוך טיפוח תקוות משוללות בסיס להחזר ושליטת חופש הרצון מהמתלוננים.

באשר ליכולתם של הנאשמים להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלהם על מעשיהם, יש לומר,

כי הנאשמים פעלו במסגרת הקשר במשך תקופה ארוכה וכלפי מספר מתלוננים. לפיכך, היו להם הזדמנויות רבות לחדול ממעשיהם, אולם הם נמנעו מלעשות כן. הנאשמים הגדילו לעשות וארגנו פסטיבל בעכו-נשוא האישום השישי, בזמן שהם נמצאים כבר בהליכי פשיטת רגל משנת 2009. הנאשמים פעלו ליזום פסטיבל מוזיקה בעכו בשנת 2010 והבטיחו לשלם את העלויות הנובעות ממנו, למרות שידעו כי אין עוד באפשרותם לעשות כן. על אף האמור וכפי שצינתי, יש לערוך הבחנה בין הנאשמת לבין הנאשם, שפעל לפי תכניתיה של רעייתו הנאשמת, שלהתרשמותי לאורך המשפט, הנאשם בטח בה באופן מוחלט, ויש להתחשב באבחנה בין השניים.

הניצול לרעה של כוחם או מעמדם של הנאשמים או של יחסיהם עם נפגעי העבירות בולט

במיוחד בעניינם של הנאשמים.

הנאשמים הכניסו מתלוננים אל ביתם, יצרו עמם יחסים קרובים, שיכנעו אותם להפקיד בידיהם כספים למטרה ספציפית שלא מומשה או להשקיע בכוונות, אולם לא סיפרו להם על מצבם הכלכלי האמיתי או על הסיכונים הקיימים בהשקעה, כשאל אלה היו מודעים הנאשמים היטב, והיו מודעים גם לכך ששיקים דחויים שרשמו היו חסרי כיסוי או חסרי סיכוי ממשי לכיסוי. זאת, תוך גרימת נזק לחמישה מתלוננים שהם אנשים פרטיים, האחד-מר באקשט הוא אחיה למחצה של הנאשמת וגם לבית מלון ולחברת הסעות.

59. הצדדים הפנו למדיניות הענישה בגין עבירות דומות אם כי לא זהות ובגין סכומים דומים לסכומים שפורטו לעיל על ידי ב"כ המאשימה. במקרים מסויימים הענישה הסתכמה בנסיבות מקלות באופן משמעותי מענייננו במאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ואילו במקרים חמורים הוטלו מאסרים ממושכים לריצוי בפועל, שכן יש לבחון כל מקרה לגופו, כל מקרה לנסיבותיו ויש לזכור שקביעת מתחם העונש ההולם הוא נגזרת של מספר

גורמים ומדיניות הענישה הוא רק אחד מהם (ראו לעניין זה: כב' השופטת ארבל בע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל**-פורסם ב"נבו"-שם, בסעיף 9).

60. בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד לעבירות בהן הורשעו הנאשמים וזאת, בהתאם לע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, היות ומדובר בקשר אחד אותו קשרו הנאשמים ובמסכת עבריינית מתגלגלת אחת שלא ניתן להפרידה, כשגם חלוקת התפקידים אפיינה את דרך הפעולה של הנאשמים לרוב, דהיינו-הנאשמת הייתה אחראית על הפן הלוגיסטי והעסקי ואילו הנאשם היה אחראי על הפן המוזיקלי ועל ה"חזות" של העסק. גם האישום השמיני נשוא עבירות המס למעשה כרוך ביתר העבירות בהן הורשעו הנאשמים ועבירות המס נבעו למעשה משאר העבירות. קביעותי לעניין זה בהכרעת הדין מדברות בעד עצמן, למשל-בסעיפים 21 ו-23, וכן לעדויות שהעידו העדים בחלקם לעניין התנהלות כללית של הנאשמים במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום.

61. בהתחשב אפוא בעיקרון ההלימה, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה באותם ערכים, בנסיבות הקשורות בעבירה ובמדיניות הענישה, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 36 חודשי מאסר בפועל, ביחס לכל אחד מן הנאשמים, וביחס לכל העבירות נשוא כתב האישום אותן אני, כאמור, רואה כאירוע אחד.

62. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה -

הנאשמים לא הודו ובחרו לנהל הוכחות. הגם שאין לזקוף זאת לחובתם, הרי שהם גם אינם יכולים ליהנות מההתחשבות לה זוכים נאשמים הבוחרים לקבל אחריות בהזדמנות הראשונה.

יחד עם זאת, אין לחובת הנאשמים עבר פלילי והם היו עצורים בין התאריכים 12/12/2011 ועד ליום 8/1/2012.

מאז העבירות שנעברו גרים הנאשמים בשכירות ועובדים כשכירים, הנאשמים הביעו חרטה, ודומה כי הפנימו מעשיהם כפי שעולה מדבריהם ולהתרשמותי גם מדבריהם של עדי האופי. הנאשמים מנהלים אורח חיים נורמטיבי וצנוע מאז האירועים נשוא העבירות בהן הורשעו, והם מלאי חרטה על תוצאות מעשיהם, והאירועים נשוא כתב האישום מהווים אינם מאפיינים את חייהם כיום ואף לא עובר לביצוע העבירות.

הנאשמים מתגוררים בירושלים, שם הם אף עובדים כמורים למוזיקה ועובדים עם תלמידים תושבי מזרח ירושלים. פועלם בתחום המוזיקה כפי שעולה מקורות החיים שהוגשו, מכתבי הוקרה וכפי שהעידו עדי האופי מדבר בעד עצמו לעניין התנהגותו החיובית של הנאשם בפרט ותרומתו לחברה, כמו גם תרומתה של הנאשמת כמורים המכשירים את דור העתיד.

הנאשם בן 73 -יליד שנת 1948 ואילו הנאשמת ילידת שנת 1960 מאז תחילת ביצוע העבירות חלפו כ-14 שנים.

הנאשמים סובלים מבעיות רפואיות שונות כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינם. הנאשמת מועמדת לכריתת רחם-דבר שיחייב, בדיקת הממצאים הרפואיים המתוארים במסמכים הרפואיים שהוגשו, בהמשך לאחר הכריתה.

הנאשם הופנה לאחר תלונתו על הפרעות בזיכרון לבדיקות מהן עולה אטרופיה מוחית מרכזית והיקפית.

63. בהתאם להוראת סעיף 40ד' לחוק העונשין רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם אם מצא בית המשפט כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש כי ישתקם.

64. בענייננו, הנאשמים לא הופנו אל שירות המבחן כשלעניין זה לא מצאתי כל הצדקה שכן בשום שלב הנאשמים לא נטלו אחריות על מעשיהם והכרעת הדין מגלה כי הם סבורים שנהגו כהלכה לכל אורך הדרך. קבעתי, כי אין מניעה להציג את כל הנסיבות האישיות, לרבות מצב כלכלי, מצב רפואי, מצב תעסוקתי ומצב נפשי במסגרת מסמכים ותיעוד רפואי ולהביא עדי אופי שיעידו על תרומתם של הנאשמים, על אופיים הטוב ועל כל הנסיבות החיוביות האפשריות. עוד ציינתי בהחלטתי, כי ככל שיתבהר לי כי יש הצדקה לקבל תסקיר, אשקול החלטתי שוב. לא מצאתי לנכון לעשות כן, היות ואכן-כל המסמכים הרלוונטיים המצביעים על מצבם הרפואי של הנאשמים, על מצבם הכלכלי והתעסוקתי הוגשו, כמו גם מסמכים בדבר תרומתם לחברה ואף הוקרן במעמד הטיעונים לעונש סרטון על פועלם.

65. בפועל, הוכח לי כי מאז שנעברו העבירות על ידי הנאשמים, הם הצליחו לשקם את חייהם, קיבלו הפטר מחובותיהם (נ/2), הם מתפקדים באופן תקין ואף למעלה מכך מבחינה תעסוקתית, ולא עברו עבירות נוספות. אדגיש את גילם של הנאשמים והבעיות הרפואיות מהן סובל הנאשם, שבגילו עלולות להחריף במידה וירצה מאסר של ממש וכן מצבה הרפואי הרגיש של הנאשמת שיכול וידרוש בירור מעמיק וארוך בעתיד.

אשר על כן, בכוונתי לסטות ממתחם העונש ההולם הנ"ל מטעמי שיקום.

66. כיום, קיימת הכרה הולכת וגוברת בכך שניתן לאמץ חריג כללי אפשרי המאפשר להטיל עונשים מחוץ למתחם העונש מטעמי צדק במקרים חריגים ובמצבים שאינם נופלים לחריג השיקום(ראו: ע"פ 5669/14 **לופוליאנסקי נ' מדינת ישראל**). אני סבורה שהתרשמותי משיקומם של הנאשמים, כמו גם המגמה לאפשר חריגה ממתחם העונש ההולם במקרים המתאימים, מובילים למסקנה כי עסקינן בנאשמים שראוי לאפשר בעניינם חריגה גם מטעמי צדק.

67. לזאת יש להוסיף את הכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר ובכך שמאסרים

בפועל אינם מקדמים בהכרח את ההרתעה.

68. לעניין זה אני מוצאת לנכון לצטט מדו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (להלן: דו"ח ועדת דורנר).

לאחר שהועדה במסגרת המנדט שניתן לה הציעה קווים מנחים למדיניות ההתמודדות עם עבריינים בכלל ועל השפעת הכליאה על עבריינות בפרט, היא מצאה לנכון לקבוע ביחס לגורם השיקום כי:

"אף שמבחינה היסטורית מטרת בתי הכלא היתה בעיקר שיקומית, כיום ברור כי כוחו של השיקום היא כלי למניעת עבריינות מוגבל. עם זאת, לא ניתן להתעלם מאינדיקציות רבות לכך שבתנאים מסוימים, תוכניות שיקום, אכן מובילות לצמצום ברמות הפשיעה החוזרת. הדברים נכונים במיוחד, כשמדובר בתוכניות שיקום מחוץ לבתי הכלא, שעלותן נמוכה יותר. **מכאן, ששיקום בקהילה באמצעות ענישה שנעה בין עבודות שירות לצווי מבחן ושירות למען הציבור, צפוי להפיק תוצאות טובות יותר מאשר שימוש נרחב יותר במאסרים.**"

(סעיף 2 בפרק תקציר המלצות הוועדה).

כן מצאה הוועדה לקבוע קביעות נוספות לפיהן **"אין טעם בנסיון לקדם את ההרתעה באמצעות הרחבת השימוש במאסרים או באמצעות שימוש במאסרים ממושכים יותר"**. (סעיף 1 בפרק תקציר המלצות הוועדה), וכי: **"הסיכוי של אסיר לשעבר לחזור ולבצע עבירות גדול יותר מהסיכוי של עבריון שנידון לעונש מחוץ לכתלי הכלא"** (סעיף 1 לפרק תקציר המלצות הוועדה).

הועדה קבעה בהמלצותיה כי: **"יש לפעול לצמצום השימוש במאסרים במקרים בהם המאסר אינו הכרחי להגבלת יכולת של עבריינים שהמסוכנות שלהם לחברה גבוהה והרחבת השימוש בעונשים זולים יותר ויעילים יותר, העומדים בעיקרון ההלימה, ובכך להביא להקצאה יעילה ונכונה יותר של המשאבים המופנים לטובת הנושא"**.

(הרחבה בנושא, בפרק "השיקום" החל מעמ' 22 לדו"ח הוועדה).

69. על אף עקרון אחדות הענישה בכוונתי לאבחן בין שני הנאשמים בגזירת הדין ובעונש שבכוונתי להטיל על כל אחד מהם, תוך חריגה כאמור ממתחם העונש ההולם, הן בשל שיקולי צדק, הן בשל שיקולי שיקום והן מטעמים מיוחדים.

כפי שצינתי, הגם שהנאשמים שניהם הורשעו בגין העבירות שיוחסו להם התייחסתי בהרחבה בהכרעת הדין להבדל במעשיו של הנאשם אל מול מעשיה של הנאשמת. כפי שקבעתי, הנאשמת היתה הדומיננטית מבין



השניים, היא זו שהיתה בקשר עם המתלוננים, היא זו שיזמה את הקשרים ותפעלה אותם, והיא זו שהיתה האחראית מבחינה לוגיסטית על ביצוע העבירות, בעוד הנאשם שימש כ"פנים" של העסק אותו תפעלו הנאשמים וברזומה המכובד שלו היה כדי להביא את המתלוננים לשים מבטחם בנאשמים ולהשקיע את כספם במיזם הכושל שתפעלו הנאשמים.

עוד אציין כי הנאשם בן 73 ולהתרשמותי, כפי שגם נטען בטיעוני ההגנה ובעדותה של עדת האופי הגב' שפרה סלוחין, כמו גם בדברי הנאשמת, הימצאותו בכלא תפגע בו אנושות.

70. אין בקביעותי אלה כדי לסתור את מסקנותי כי מדובר בעבירות חמורות שפגעו במתלוננים אשר שמו מבטחם בנאשמים, וסמכו עליהם כי ישקיעו את הכספים שמסרו להם במסלולי השקעה רווחיים ונושאי פרי.

הנאשמים כאמור ניצלו את מעמדם, את "כרטיסי הביקור" שלהם כמוזיקאים מהוללים ואת האמון שנתנו בהם המשקיעים ופעלו כפי שפעלו, כפי שקבעתי בהכרעת הדין.

מעשיהם של הנאשמים גרמו נזק כספי רב למתלוננים, כאשר חלק הארי של הנזק לא הושב לידי המתלוננים ואין סיכוי כי יראו ולו חלק ממנו בעתיד.

71. אשר על כן אני דנה את הנאשמים לעונשים דלקמן:

אני דנה את הנאשמת 1 למאסר בן 9 חודשים אותו תרצה בעבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה - בבית חולים 'אלין' ירושלים.

אני דנה את הנאשם 2 למאסר בן 6 חודשים אותו ירצה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת ממונה - בחברת 'המשקם' ירושלים.

אני דנה כל אחד מהנאשמים למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירה בגינה הורשע.

אני דנה כל אחד מהנאשמים לתשלום קנס בסך ₪ 25,000 או 60 ימי מאסר.

הקנס ישולם ב-25 תשלומים חודשיים רצופים ושווים, החל מיום 16/8/2021.

הנאשמים יתייצבו לריצוי עבודות השירות בתאריך 1/8/21 בשעה 08.00, במפקדת מחוז דרום , יחידת עבודות השירות, ת.ד. 741 באר שבע.



הנאשמים מוזהרים כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלה יש בה כדי להפסיק את עבודות השירות וריצוי יתרת העונש במאסר בפועל.

הודע על זכות ערעור תוך 45 יום.

העתק ישלח לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ו' תמוז תשפ"א, 16/06/2021 במעמד הנוכחים.

אורית קנטור, שופטת בכירה

הוקלדעלידימיליכהן